

რელიგია ისლამი და მუსლიმთა საზოგადოება

დიდება ალლაჰს, რომელსაც ვაქებთ და ვთხოვთ დახმარებას. იმას, ვისაც ალლაჰი დაადგენს სწორ გზას, მას ვერაფერს ააცდენს გზიდან, ხოლო ვისაც ის ააცდენს, ვერაფერს შეძლებს მის სწორ გზაზე დადგენას. მე ვადასტურებ რომ არაფერია თაყვანისცემის ღირსი, გარდა ალლაჰისა. ერთადერთის, რომელსაც არ ჰყავს მოზიარე და გამოწმებ რომ მუჰამადი მისი მონა და შუამავალი!

ეს სტატიების სერია ეთმობა ჭეშმარიტი ისლამისა და ჯამაათის აუცილებლობის განმარტებას. ალლაჰს ვთხოვთ დაგვლოცოს ჩვენ და თქვენ ისლამში და გაგვაძლიეროს მუსლიმთა ჯამაათში.

უზენაესმა ალლაჰმა თქვა: «**დღეს მე სრულვყავი თქვენი რჯული თქვენთვის, სრულად გიბოძეთ წყალობა ჩემი და ავირჩიე ისლამი თქვენს სარწმუნოებად**» [ყურანი: 5/3]

აგრეთვე უზენაესმა თქვა: «**უეჭველად, ალლაჰის წინაშე სარწმუნოება ისლამია**» [ყურანი: 3/19]

უზენაესმა ალლაჰმა თქვა: «**და ვინც ეძიებს სხვა სარწმუნოებას, გარდა ისლამისა, მისგან არ მიიღება (ღმერთის წინაშე) იგი (სარწმუნოება), და ის იქნება საიქიოში წაგებულთა შორის.**» [ყურანი: 3/85]

რელიგია, რომლითაც ალლაჰი კმაყოფილია ხალხისგან და არ მიიღება მის გარდა არცერთი რელიგია - ესაა ისლამი.

აბუ ალ-აბბას იბნ თეიმიათ თქვა თავის წიგნში (ან-ნუბუჰათ), ალლაჰმა შეიწყალოს ის: „სიტყვა ისლამი მოიაზრებს მორჩილებას და გულწრფელობას უზენაეს ალლაჰის მიმართ. ვინც არ დაემორჩილა მას, ის არ წარმოადგენს მუსლიმს. ვინც

დაემორჩილა ვინმე სხვას ისე როგორც ალლაჰს, ის არ წარმოადგენს მუსლიმს. მუსლიმს წარმოადგენს ის, ვინც ემორჩილება მხოლოდ მას.“

ამის შესახებ ყურანში ნათქვამია: «**სულაც არა! ვინც გულწრფელად დაემორჩილა ალლაჰს და კეთილისმყოფელია, მაშინ მისთვისაა ჯილდო ღვთის წინაშე, და არცა შიში ჰქონდეთ და არცა მწუხარება.**» [ყურანი: 2/112]

აგრეთვე ნათქვამია: «**და ვინაა სარწმუნოებით უფრო უკეთესი იმაზე, ვინც ჩააბარა თავისი თავი ალლაჰს. ის კეთილისმქმნელია და გაჰყვება იბრაჰიმის რელიგიას, როგორც ერთმორწმუნის და ალლაჰმა იბრაჰიმი გამოარჩია მეგობრად.**» [ყურანი: 4/125] [ან-ნუბუჰათ]

აგრეთვე იბნ თეიმია წერს: „ისლამი, რომელიც წარმოადგენს ალლაჰის რელიგიას, რომელიც ალლაჰმა მოაწვდინა მისი წიგნებით და შუამავლებით, ეს არის მონის მორჩილება სამყაროს ბატონ ალლაჰზე, როდესაც ის ემორჩილება მხოლოდ მას. ის აღმერთებს მხოლოდ მას და სხვა არავის. ეს განიმარტება საუკეთესო სიტყვებში და ისლამის საფუძველში, კონკრეტულად კი შაჰადის სიტყვებში „**ლა ილაჰა ილა ლლაჰ**“. ამ შაჰადას აქვს ორი წინააღმდეგობა - ეს არის ქედმაღლობა და მრავალღმერთიანობა. მოყვანილია რომ, ნუჰმა უბრძანა თავის შვილებს ეთქვათ „**ლა ილაჰა ილა ლლაჰ**“ და „**სუბჰანა ლლაჰ**“, მან აუკრძალა შვილებს ყოფილიყვნენ ქედმაღლები და მრავალღმერთიანები. [ხადისი მოჰყავს ახმადს აბდულლაჰ ბინ ამრისგან] უეჭველად, გაამაყებული ალლაჰზე თაყვანისცემის წინ არ ეთაყვანება მას და არ წარმოადგენს მასზე

მორჩილს. ხოლო ვინც ეთაყვანება ალლაჰს და მასთან ერთად სხვა რამეს ან/და ვინმეს - ის სრულად არ ეთაყვანება ალლაჰს და დაუდგინა მას მოზიარე. სიტყვა ისლამი მოიაზრებს მორჩილებას და გულწრფელობას“ [ალ-ფატაჰა]. აგრეთვე: „გაამაყებულები და მუშრიქები (მრავალმერთიანები) არ წარმოადგენენ მუსლიმებს.“

[ან-ნუბაჰვათ]

ადამიანი ვერ იქნება მუსლიმი მანამ, სანამ არ გაითვალისწინებს და დაიცავს ამ ორ რამეს. ვინც არ დაემორჩილა და სრულად დატოვა საქმეების გაკეთება რელიგიაში, ან გაამაყდა და უარი თქვა რელიგიაში ცხად და ცნობილი საქმეების კეთებაზე, ის არის ურწმუნო (ქაფირი). ვინც არ გაისუფთავებს საკუთარ თავს მთლიანად ალლაჰის წინაშე, ეთაყვანება შუამავალს ან წმინდანს, ბრმად ემორჩილება ვინმეს რაიმე საკითხებში, ან გაიგებს მათ არასწორად, ის წარმოადგენს მუშრიქს. თუნდაც მან შეასრულოს ლოცვა, იმარხულოს და უწოდოს საკუთარ თავს მუსლიმი. ამაზე მიუთითებს შაჰადა „ლა ილაჰა ილაჰა ლლაჰ“.

აბუ ალ-აბბას იბნ თეიმია, ალლაჰმა შეიწყალოს ის თქვა: „ღვთაებას წარმოადგენს ის ვისაც ეთაყვანებიან და ვისაც ემორჩილებიან“ [ტაისირ ალ-აზიზ ალ-ხამიდი]. არავინაა თაყვანისცემის და მორჩილების ღირსი გარდა ალლაჰისა. ეს სიტყვა მოიაზრებს მორჩილებას და გულწრფელობას ალლაჰის წინაშე. ეს წარმოადგენს ყოველი შუამავლის მოწოდებას მათი ხალხის და საზოგადოების (ჯამაათი) მიმართ.

აბუ ალ-აბბას იბნ თეიმია, ალლაჰმა შეიწყალოს ის, თქვა: „სიტყვა ისლამს აქვს ორი მნიშვნელობა. პირველი - ეს საერთო რელიგიაა, მოიაზრებს თაყვანისცემას მხოლოდ ერთადერთ ალლაჰზე, რომელსაც არ ჰყავს მოზიარე, ვისგანაც იყო მოვლენილი ყოველი შუამავალი. მათი რელიგია იყო ნაჩვენები ყურანით და სუნნეთით. მეორე - ეს ის არის რაც ეხება მხოლოდ მუჰამადს ﷺ. ისლამს აქვს ორი დონე. პირველი - მოქმედება, გამომდინარე სიტყვისგან და საქმისგან: ხუთი ისლამის ბურჯი. მეორე - ეს არის როდესაც გარე (მოქმედება) შეესაბამება შინაგანს (რწმენას და დარწმუნებას)“ [ალ-ფატაჰა]

ეს ხუთი ბურჯი წარმოადგენს ისლამის გარეგან და შინაგან არსს, გამოიხატება სიტყვებში და საქმეებში, განმარტებულია შუამავლის ﷺ სიტყვებში: „დადასტურება, რომ არ არსებობს ღირსეული სათაყვანებელი გარდა ალლაჰისა და მუჰამადი ალლაჰის შუამავალია, ლოცვის შესრულება, ზაქათის გაცემა, ჰაჯის შესრულება და მარხვის შესრულება რამადანში.“ [ალ-ბუხარი და მუსლიმი] სხვა გადმოცემაში

საუბარია: „ისლამი ემყარება ხუთ ბურჯს: ალლაჰზე თაყვანისცემა და სხვა დანარჩენის უარყოფა.“ [მუსლიმი] კიდევ ერთ გადმოცემაში საუბარია: „სლამი ემყარება ხუთ ბურჯს: რომ ალლაჰი არის ერთადერთი სათაყვანებელი.“ [მუსლიმი]

ისლამი, მუჰამადის ﷺ რელიგია არ იქნება

შირქისგან სრული გასუფთავების და ალლაჰზე მორჩილების გარეშე. ეს ხუთი ბურჯი იქნა დაკანონებული იმისათვის, რომ ადამიანი სრულად მიეცეს ალლაჰს ერთმერთიანობით, დაემორჩილოს შუამავალს ﷺ და პრაქტიკაში გაატაროს ეს ბურჯები.

ისხაყ ბინ რაჰავიჰმა ﷺ თქვა: „მურჯიებმა გადავიდნენ საზღვრებს და თქვეს: „ჩვენ არ ვუკეთებთ თაქფირს (ურწმუნოდ ცნობა) აუცილებელი ლოცვის, რამადანში მარხვის, ზაქათის, ჰაჯის და სხვა რელიგიაში აუცილებელი მდგომარეობების მიმტოვებელ ადამიანს, თუ ის არ უარჰყოფს მათ აუცილებლობას. მისი საქმე ალლაჰთან ბრუნდება, მან დაამტკიცა ამ მდგომარეობების აუცილებლობა“. ისინი წარმოადგენენ მურჯიებს, ამაში ორი აზრი არ არის.“ [მასალი. ჰარბ ალ-ყარმანი]

ალლაჰმა თავისი წიგნის მრავალ აიათში აღნიშნა კავშირი მასზე მორჩილებასა და შირქისგან გასუფთავებას შორის. ერთ-ერთ ასეთ აიათს წარმოადგენს აიათი მუშრიქებთან ბრძოლის შესახებ: **«მაგრამ თუ მოინანიეს, ლოცვა აღავლინეს, ზექათი გაიღეს, ძმანნი არიან რჯულში თქვენი (სულიერი ძმები ხართ ერთიმეორის). და იმ ხალხს განვუმარტავთ ჩვენ აიათებს, რომელნიც შეისმენენ.»** [ყურანი: 9/11]

ფუდეილ ბინ იიადმა ﷺ ამ აიათის წაკითხვისას თქვა: „ალლაჰმა ჰქმნა ისე, რომ შირქის მონანიება შედგება სიტყვისგან და ქმედებისგან, როგორცაა ლოცვაზე დადგომა და ზაქათის გადახდას. ზოგიერთმა ხალხმა თავისი დასკვნებიდან გამომდინარე თქვეს რომ, არც ლოცვა, არც ზაქათი და არაფერი სხვა აუცილებელი საქმეებიდან არ წარმოადგენს იმანის ნაწილს. ასეთი სიტყვებით მათ ააგეს ალლაჰზე ტყუილი და წავიდნენ მისი წიგნის და მუჰამადის ﷺ სუნნას წინააღმდეგ. საქმე რომ ისე ყოფილიყო, როგორც ისინი ამბობდნენ, მაშინ აბუ ბაქრი ﷺ არ დაიწყებდა ბრძოლას მურთადების წინააღმდეგ! (რომლებმაც ზაქათზე უარი თქვეს) [ას-სუნნა. აბდულლაჰ ბინ ახმადი]

საკაბეები თანხმდებოდნენ იმაზე, რომ მორჩილების გარეშე არ არის ისლამი. მათ გამოჰქონდათ თაქფირი აუცილებელი ლოცვის სიზარმაცით არ შემსრულებელზე, თუ მან მთლიანად მიატოვა ნამაზი. აგრეთვე თაქფირი გამოჰქონდათ იმათზე, ვინც არ იხდიდა ზაქათს. ეს ეხება ყველას ვინც ძალის გამოყენებით უარს ამბობს ნებისმიერ რამეზე, რომელიც ისლამში ცნობილი და ცხადია. საკაბეები იყვნენ იმ აზრზე რომ, ისლამი არ არის მორჩილების გარეშე, ხოლო მათ შეეწინააღმდეგნენ უკიდურესი მურჯიები, რომლებიც ამბობდნენ რომ ისლამი შეიძლება მორჩილების გარეშეც, მათ ვერ შეიცნეს ისლამის არსი. **«...დღეს მე სრულვჰყავი თქვენი რჯული თქვენთვის, სრულად გიბოძეთ წყალობა ჩემი და ავირჩიე ისლამი თქვენს სარწმუნოებად. უეჭველად, ალლაჰი შემნდობია, მწყალობელია.»**

ასევე საკაბეები ერთ აზრზე იყვნენ, რომ

ისლამი შირქისგან გაწმენდის გარეშე არ არსებობს. ამ კატეგორიას მათ თავფირი გამოუტანეს (სცნეს ურწმუნობად). ესენი იყვნენ მურთადები, რომლებმაც დაუბრუნდნენ კერპების და გამოკვეთილი, მართალი ხალხის თაყვანისცემას. საპაბეებს არ უყოყმანიათ იმის გამო, რომ მათ ცოტახნის წინ მიიღეს ისლამი, რომ გამოჩნდა ბევრი მატყუარა რომლებიც ატყუებდნენ ხალხს. ეს ყველაფერი არ ყოფილა მათთვის დაბრკოლება, რათა გამოეტანათ ინდივიდუალური თავფირი ამ ხალხისთვის. მათ ამაში დღეს ეწინააღმდეგებათ თანამედროვე ჯახმიტები, რომლებიც ეწინააღმდეგებიან შუამავლის ﷺ სიტყვებს: „ვინც მოკვდა «ლა ილაჰა ილლა ლლაჰ» მნიშვნელობის ცოდნით, ის შევა სამოთხეში“.

ისლამი ვერ იქნება, თუ არ იქნება ამ სიტყვებთან თანხმობა და შესაბამისობა, ვინც მათგან ერთ სვეტს მაინც უარყოფს, მას შეიძლება დაენგრეს მთელი ნაგებობა. თუ დაენგრევა ეს ნაგებობა, ის ამ ქვეყნად მოკვდება ხმლით და მარადიულად იქნება ცეცხლში.

აღლაჰის შუამავალმა ﷺ თქვა: „მოკალით ის, ვინც შეიცვალა თავისი რელიგია.“ [ბუჰარი] ყველაზე მნიშვნელოვანი ამ ბურჯებში წარმოადგენს პირველი ბურჯი, ისლამი არანაირად არ შეიძლება იყოს მის გარეშე. ეს ბურჯი არის - „შაჰადა «ლა ილაჰა ილლა ლლაჰ». არავინაა ღირსეული სათაყვანებელი გარდა აღლაჰისა. შაჰადა მოიცავს „თაუხიდ ულუჰიეს“ „თაუხიდ რუბუბიეს“ და „თაუხიდ ასმა ვა სიფათს“.

აბუ ალ-აბბას იბნ თეიმამი ﷺ თქვა: „ლა ილაჰა ილლა ლლაჰ“ - ეს აღლაჰის ერთადერთობაა ღვთაებრიობაში. ღვთაებრიობა მოიაზრებს ყოვლისმცოდნეობას, ძალას, წყალობას და სიბრძნეს. მასში მტკიცდება მისი კეთილი დამოკიდებულება თავის მონა მორჩილთან. მხოლოდ ისაა თაყვანისცემის ღირსი, ის აღიწერება ასეთი ხარისხით, რომ მხოლოდ ისაა ღირსი ყველაზე დიდი სიყვარულის და ყველაზე დიდი მორჩილების“ [წიგნი: თაისირ ალ-აზიზ ალ-ხამიდი].

შაჰადა «ლა ილაჰა ილლა ლლაჰ» - ეს არის დამტკიცება აღლაჰის რწმენის და უარყოფა ტალუთის. ეს მტკიცებაა ერთადერთ აღლაჰზე თაყვანისცემის და ურწმუნობის გამოვლენა ყველაფერი დანარჩენის. ეს იბრაჰიმის ﷺ რელიგიაა, ჩვენ ნაბრძანები გვაქვს მისი რწმენა. მან უთხრა თავის ხალხს: «უეჭველად, ჩვენ მიღმა ვართ თქვენგან და იმისგან, რასაც

თაყვანებით მაგიერ აღლაჰისა. ჩვენ უარგყავით თქვენ და დაიწყო ჩვენსა და თქვენს შორის მტრობა და სიძულვილი სამუდამოდ, თუკი არ ირწმუნებთ აღლაჰს, მის ერთადერთობას!» [ყურანი:60/4]

იმამმა მუჰამად ბინ აბდულ ვაჰაბმა ﷺ თქვა: „ისლამი - ეს აღლაჰზე მორჩილებაა ერთღმერთიანობის გზით, განშორება შირქზე და მის მიმდევრებზე.“ [სალასათუ ალ-უსულ]. ისლამი - ეს შირქისგან გასუფთავება და აღლაჰზე მორჩილებაა.

ადამიანი ვერ გახდება მუსლიმი მანამ, სანამ არ დაიწყებს თაყვანისცემას ერთადერთ აღლაჰზე და არ გამოავლენს სხვა ყველაფრის მიმართ ურწმუნობას. როგორც ეს განმარტებულია ხადისში, სადაც საუბარია ისლამის ხუთ ბურჯზე: „ისლამი დაფუძნებულია ხუთ ბურჯზე: აღლაჰის თაყვანისცემა და დანარჩენის უარყოფა.“ [მუსლიმი] არ არის ისლამი აღლაჰზე თაყვანისცემის გარეშე და არ არის ისლამი ტალუთის მიმართ ზიზლის არ გამოვლენების გარეშე (შირქისგან გასუფთავება). ადამიანი არ განიწმინდება ბილწი შირქისგან და მისი მიმდევრების ჭუჭყისგან მანამ, სანამ არ გამოავლენს ტალუთის მიმართ სიძულვილს, სიძულვილს ტალუთების შირქის და მათი მიმდევრების მიმართ, როგორებიც მაგალითად: დემოკრატები და ნაციონალისტები. რომლებიც უკვე გავიდნენ ისლამიდან. მათ შორის არიან არჩევნების კანდიდატები და ისინი, რომლებიც აძლევენ თავიანთ ხმას სხვადასხვა „ისლამურ“ პარტიებს. ისინი აგრეთვე მიმართავენ ტალუთის სამართალს სარგებლობისთვის და აუცილებლობის მიზეზით. აგრეთვე მათ შორის არიან ტალუთის ჯარი და „შეიხები“. აგრეთვე ჯგუფი „ალ-იხვან ალ-მურთადინ“ მისი მიმყოლები და ჯგუფები, რომლებიც ასცდნენ ერთღმერთიანობას და შარიათს, უარყვეს ალ-ვალა ვალ-ბარა, უარყვეს ჯიჰადი. მათ უარი თქვეს შარიათზე, მორჩილებაზე, დაიწყეს ბრძოლა და დაცინვა მასზე. მათ აგრეთვე დაიწყეს ჯვაროსნებზე და ტალუთზე დახმარება შარიათის წინააღმდეგ.

გ ა მ ო ა ვ ლ ი ნ ო ს
მიმართ, მინიმუმი ენით, ხმლით ან შუბით. მუჰამადს და იბრაჰიმს, მშვიდობა მათ. აღლაჰია ჩვენ მას მივენდობით და ყოვლისშემძლე აღლაჰის

რელიგია ისლამი და მუსლიმთა საზოგადოება²

წინა ნაწილში ჩვენ გავიგეთ თუ რა არის ნამდვილი ენობრივი და შარიათისეული განმარტება სიტყვა ისლამისა. ეს არის შირქის უარყოფა და ალლაჰზე მორჩილება, ადამიანი ვერ განდება მუსლიმი მანამ, სანამ ალლაჰს არ დაემორჩილება ყოველგვარი შირქის ლაქების გარეშე.

ასევე აუცილებელია ვიცოდეთ, რომ წმინდა და უდიდესმა ალლაჰმა შირქისგან შორს დგომა და ალლაჰზე მორჩილება დაავალა როგორც ადამიანთა ჯგუფს, ისე კონკრეტულ პიროვნებას. ალლაჰმა დააკისრა ადამიანებს, რომ განსაჯონ მხოლოდ შარიათით, დააკისრა მათ მიმართონ მხოლოდ შარიათის სასამართლოს და ებრძოლონ მათ, ვინც განუდგება თუნდაც მის ნაწილს. მათ უნდა ებრძოლონ ყველას ამ ორი პრინციპიდან გამომდინარე: ალლაჰის მორჩილება და შირქისგან შორს ყოფნა. არ შეიძლება მათთან ბრძოლის შეჩერება მანამ, სანამ ისინი ნებაყოფლობით არ გააწყებინან ისლამს. ან არ დაემორჩილებინან ისლამის კანონს, შარიათს, რომელიც გულისხმობს თავის დამცირებას და ჯიზიის გადახდას.

ალლაჰმა თქვა «ხოლო როცა გაივლის ნაკრძალი თვეები, დახოცეთ წარმართები. სადაც წააწყდებით, აიყვანეთ ეგენი (ტყვედ), ალყაში მოაქციეთ და ჩაუსაფრდით ყველა საფარში. მაგრამ თუ მოტრიალდნენ (ურჯულოებისგან), და ადავლინეს ლოცვა და ზეჰათი გაიღეს, მაშ, გზა გაუხსენით მათ. უეჭველად, ალლაჰი შემნდობია, მწყალობელია! (იმათ მიმართ, ვინც მოინანიებს)» [ყურანი:9/5]

ასევე მან თქვა «მაგრამ თუ მოინანიეს, ლოცვა ადავლინეს, ზეჰათი გაიღეს, ძმანნი არიან რჯულში თქვენნი (სულიერი ძმები ხართ ერთიმეორის). და იმ ხალხს განეუმარტავთ ჩვენ აიათებს, რომელნიც შეისმენენ.» [ყურანი:9/11]

ასევე მან თქვა «და ეომეთ, სანამ არ მოისპობა საცდური (გზაა ცდენილობა) და არ დამკვიდრდება (გამტკიცდება) სარწმუნოება ალლაჰისა. და თუ შეწყვეტენ (რასაც ჩადიოდნენ), მტრობაც დასრულდეს,

თვნიერ დესპოტთა მიმართ.» [ყურანი:2/193]

ასევე მან თქვა «და შეებრძოლეთ მაგათ იქამდე, სანამ არ გაქრება ცდუნება (წარმართება, მრავალღმერთიანობა) და არ იქნება სარწმუნოება მთლიანად ალლაჰისა (მხოლოდ ერთღმერთიანობა, მონოთეიზმი). ხოლო თუ შეწყვეტენ ისინი (ურწმუნოებას), უეჭველად, ალლაჰი ხედავს, რასაც სჩადიან. (და მიუზღავს ყველას შესაფერისს)»

[ყურანი:8/39]

ასევე მან თქვა «რომელთაც იწამეს, იბრძვიან ალლაჰის გზაზე; ხოლო რომელთაც უარყვეს, იბრძვიან ტალუთის (ეშმაკის გზაზე) გზაზე. მაშ, შეებრძოლეთ ეშმაკის მეგობრებს (ვინც ეხმარებათ უზნეობისა და ურწმუნოების გავრცელებაში ეშმაკს, თქვენ დაამარცხებთ მათ ალლაჰის შეწყვენით), უეჭველად, უძღურია მზაკვრობა (მორწმუნეთა წინააღმდეგ) ეშმაკისა!» [ყურანი:4/76]

ასევე მან თქვა «შეებრძოლეთ, რომელთაც არ სწამთ ალლაჰი და არც დღე უკანასკნელი, და არ თვლიან აკრძალულად იმას, რაც აკრძალა (ალკოჰოლური სასმელი და სხვა, რასაც კრძალავს ისლამი) ალლაჰმა და მისმა შუამავალმა; და ვინც არ დაიდგენს ჭეშმარიტ სარწმუნოებას (ისლამს) მათგან, რომელთაც ებოძათ წიგნი (იუდეველები და ქრისტიანები); სანამ თავს არ დაიმცირებენ და საკუთარი ხელით არ გადაიხდიან ჯიზიას (ხარკს)»

[ყურანი:9/29] შუამავალმა ﷺ თქვა: „ბრძანა ბრძოლა ხალხთან მანამ, სანამ ისინი არ დაემორჩილებინან ისლამის საფუძვლებს.“ შუამავალმა ﷺ თქვა „ამ საქმის საფუძველი არის დამოწმება, რომ არ არსებობს ღვთაება, ღირსეული სათაყვანებელი გარდა ალლაჰისა (ლა ილლაჰა ილა ლლაჰ) ერთადერთის, რომელსაც არ ჰყავს თანაზიარი, ხოლო მუჰამადი არის მისი მონა და შუამავალი, ამ ყველაფრის საფუძველი კი არის ნამაზის ლოცვა და ზეჰათის გადახდა. ხოლო ამ საქმის მწვერვალია ჯიჰადი ალლაჰის გზაზე. მე მებრძანა ბრძოლა ხალხთან მანამ, სანამ ისინი არ შეასრულებენ

ნამაზს და გასცემენ ზაქათს, სანამ არ დაადასტურებენ რომ, არაფერია ღირსეული სათაყვანებელი გარდა ალლაჰისა, რომელსაც არ ჰყავს მოზიარე, ხოლო მუჰამადი მისი მონა და შუამავალია. თუკი ისინი ამას გააკეთებენ, მაშინ მათი სისხლი გახდება აკრძალული, მხოლოდ ისლამის მიხედვით, ხოლო მათი ანგარიში ალლაჰთანაა.“ [გადმოგვეცემს იმამ აჰმადი მუაზ იბნ ჯაბალისაგან]

იგივე მან უბრძანა თავის ხალიფს, აბუ ბაქრ სადდიყს. გადმოცემულია ჰანზალა იბნ ალი იბნ ასქასგან რომ: აბუ ბაქრმა ﷺ გაგზავნა ხალიფ იბნ ვალიდი ოღლი და უბრძანა მას ხალხთან ბრძოლა ხუთი რამის გამო, და თუ ამ ხუთი რამისგან ისინი ერთს მაინც დატოვებენ მათთან ისევე უნდა გაგრძელებულიყო ბრძოლა როგორც გაგრძელებოდა იმ შემთხვევაში, თუ ისინი ხუთივეს დატოვებდნენ: დამოწმება, რომ არ არსებობს ღვთაება, ღირსეული სათაყვანებელი გარდა ალლაჰისა, და რომ მუჰამადი მისი მონა და შუამავალია. შეასრულონ ლოცვა, გასცენ ზექათი, იმარხულონ რამადანის თვეში, (და შეასრულონ ჰაჯი).

[წყარო: ას-სუნნა ალ-ჰალალილ ათ-თარიჰ ალ-ისლამ ლი აზ-ზაჰაბი]

ჩვენ, მუსლიმებს ნაბრძანები გვექონდა გვებრძოლა მრავალმერთიანებთან ერთი იდეის ქვეშ, და ადა არა ცალ-ცალკე სხვადასხვა პარტიებად, ერთიანი ჯამაათის და ერთი იმამის გარეშე. «უეჭველად, ალლაჰს უყვარს ისინი, რომელნიც იბრძვიან მის გზაზე მწკრივებად, მტკიცე შენობის დარნი (მსგავსნი)» [ყურანი:61/4]

ხოლო ერთიანობა და რელიგიის განმტკიცება მიწაზე შეუძლებელია ალ-გალა ვალ-ბარას გარეშე. უზენაესმა ალლაჰმა თქვა: «აღუთქვა ალლაჰმა მორწმუნე კაცებსა და მორწმუნე ქალებს სამოთხენი, სადაც ძირს მდინარეები მოედინება და სადაც სამუდამოდ დამკვიდრდებიან; თანაც ედემის ბაღები საუკეთესო ადგილსამყოფელად. და ალლაჰისგან კმაყოფილება ყოვლად აღემატება ამას (ამ ყველაფერზე აღმატებულია), სწორედ ეს არის უდიდესი ნეტარება!» [ყურანი:9/72]

ასევე მან თქვა «რომელთაც არ ირწმუნეს, ერთმანეთის მეგობრები არიან. და თუ თქვენ ამას არ გააკეთებთ (და თუ მათ წინააღმდეგ არ შექმნით მეგობრულ და ძმურ კავშირს, რათა დედამიწაზე აღმოიფხვრას უკეთურობა და არეულობა და დაისადგუროს მშვიდობამ და თანადგომამ), დედამიწაზე დიდი არეულობა და უწყობა იქნება (ურწმუნოთა გაძლიერებით და მუსლიმთა სისუსტით)» [ყურანი:81/73]

ასევე მან თქვა «და დაამარცხეს ისინი ალლაჰის ნებით. მოკლა დაეუღმა ჯალუთი, და ალლაჰმა მას (დაეუღს) უბოძა ხელმწიფება და სიბრძნე, და შეასწავლა მას, რაც ისურვა. ალლაჰს რომ არ აღეკვეთა ზოგიერთი ადამიანების ბოროტება ზოგიერთით, უეჭველად, მოიშლებოდა სისტემა დედამიწისა, მაგრამ ალლაჰი მფარველია, მწყალობელია სამყაროთა მიმართ!» [ყურანი:21/251]

ასევე მან თქვა «ჰეი თქვენ, რომელთაც ირწმუნეთ! თუ განუდგეს თქვენგან ვინმე თავის რწმენას,

ალლაჰი შეცვლის ხალხით, რომელნიც ეყვარება მას და რომელთაც ეყვარებათ იგი, თავმდაბალი მორწმუნეთა წინაშე, მკაცრნი ურწმუნოთა წინაშე, იბრძობენ ისინი ალლაჰის გზაზე და არ შეუშინდებიან გაკიცხვას გამკიცხველისას (როგორც ეშინიათ თვალთმაქცთ). ესაა მადლი ალლაჰისა, უბოძებს, ინებებს ვისაც, და ალლაჰი ყოვლისმომცველია, ყოვლისმცოდნეა.» [ყურანი:51/54]

და ეს საზოგადოება (ჯამაათი), რომლის შექმნაც ჩვენ დაგვევალა, რომელიც დაევალა ჰუზაიფა იბნ იამამას ოღლი. ეს საზოგადოება არის ხალიფატი, რომელიც უნდა იყოს ყურეში ხალიფის მართველობის ქვეშ. შუამავალმა ოღლი თქვა: „მე მივითითებთ თქვენ ხუთი რამისკენ რაც მე მებრძანა: მოსმენა, მორჩილება, ჯიჰადის წარმოება, ჰაჯის შესრულება და ჯამაათად ყოფნა. ვინც გადაუხვევს ჯამაათიდან თუნდაც მტკაველით. ის გახსნის იმ კვანძს, რომლითაც ის იყო ისლამზე მიმაგრებული, მანამ სანამ ის არ დაბრუნდება ჯამაათში. ხოლო ის, ვინც მოუწოდებს ჯაჰილიისკენ ის იქნება ჯოჯოხეთის ერთ-ერთი ჯგუფში.“ ერთმა კაცმა თქვა: „ო! ალლაჰის შუამავალი, იმ შემთხვევაშიც კი, თუ ის ილოცებს და იმარხულებს?“ შუამავალმა ოღლი უპასუხა: „დიახ, თუნდაც იგი ლოცულობდეს და მარხულობდეს. მოუწოდებდეს იმისკენ რისკენაც თქვენ მოგიწოდებთ ალლაჰი, რომლიმაც თქვენ გიწოდათ მუსლიმები და მორწმუნეები. ო, ალლაჰის მონებო!“

[გადმოგვეცემს თირმიზი ხარისა ალ-ამარისაგან]

მუსლიმების ჯამაათი, ეს ისაა რასაც უნდა ჩავეჭიდოთ უკანა კბილებით და რომლის გარეშეც არასდროს დამყარდება მიწაზე ისლამის კანონები. ჯამაათი დაფუძნებულია ისლამის ხუთი საფუძვლის შემდეგ ასევე სხვა ხუთ საფუძველზე: ჰიჯრა, მოსმენა, მორჩილება, ჯამაათზე გაყოლა და ჯიჰადი ალლაჰის გზაზე. მაგრამ არც მოსმენა, არც მორჩილება და არც ჯამაათი არ იქნება იმამზე ბაიათის (ერთგულების ფიცის) გარეშე. ვერ იქნება ჰიჯრა დახმარების და მფარველობის გარეშე, ასევე ვერ იქნება ვერც ჯიჰადი მომზადების, მხარდაჭერის და ბრძოლაში მონაწილეობის გარეშე. უმარ იბნ ალ-ხატტაბმა ოღლი, რომელიც ამბობდა ჭეშმარიტებას და მოქმედებდა მისით, თქვა: „ისლამი შესაძლებელია იყოს მხოლოდ ჯამაათით, ჯამაათი ძალაუფლებით, ხოლო ძალაუფლება მორჩილებით.“ [სუნან ად-დარიმი]

ჯამაათზე ლაჰარაკის დროს მნიშვნელოვანია ვახსენოთ ისეც, რომ ისლამის დასაწყისში მისი ძირითადი საფუძვლების შემდეგ, სწორედ ჯამაათისკენ მოუწოდებდა შუამავალი ოღლი და ამბობდა: „წადით ალლაჰის გზაზე ბრძოლაში ალლაჰის სახელით. იბრძოლეთ მათთან ვინც არ ემორჩილება ალლაჰს. იბრძოლეთ, მაგრამ არ მოიპაროთ ნადავლიდან. არ მოიქცეთ ვერაგულად. არ დაასახიროთ მოკლულთა სხეულები და არ მოკლათ ბავშვები. როდესაც ხვდებით მტრებს მრავალმერთიანთა რიგებიდან, მოუწოდეთ მათ სამი რამისკენ, და თუ დაგთანხმდნენ, მიიღეთ ის მათგან.

მოუწოდეთ ისლამისკენ და თუ მიიღებენ ისლამს, თავი დაანებეთ მათ. შემდეგ მოუწოდეთ მათ გადასახლებისკენ (ჰიჯრა) და უთხარით რომ ისინი ისარგებლებენ ყველა მუჰაჯირის უფლებითა და ვალდებულებებით. თუკი ისინი უარს გეტყვიან გადასახლებაზე, მაშინ განუცხადეთ მათ რომ ისინი იქნებიან ბედუინი მუსლიმების მდგომარეობაში. მათზე გავრცელდება ალლაჰის კანონები, ისე როგორც ყველა მორწმუნეზე, თუმცა მათ არ ერგებათ წილი ნადავლისგან და ასევე იმისგან რაც მოიპოვება მშვიდობიანი გზით. გარდა იმ შემთხვევისა, თუ ისინი გავლენ ჯიჰადზე მუსლიმებთან ერთად.“ [გადმოგვეცემს მუსლიმი ბურეიდასაგან] იმ ადგილებში სადაც ხალხმა უკვე დაიწყო ისლამის მიღება, შუამავალი ﷺ მაინც მოუწოდებდა მათ ჰიჯრის გაკეთებისკენ და რა შეიძლება ვთქვათ იმ მუსლიმებზე, რომლებიც კმაყოფილები არიან მუშრიქებთან ერთად ცხოვრებით. ალლაჰის შუამავალმა ﷺ თქვა: „მე არაფერი მაქ საერთო მათთან ვინც დარჩა მუშრიქებთან, მათ მიწაზე საცხოვრებლად.“ [გადმოგვეცა ტაბარანიმ ჯარირ იბნ აბდულლაჰისაგან]

უზენაესმა თქვა: «ბედუინები უფრო ანჩხლები არიან ურჯულოებასა და თვალთმაქცობაში და მარჯვე იმაში, რომ არ შეიცნონ ის, რაც ალლაჰმა გარდმოავლინა თავის შუამავალზე. და ალლაჰი ყოვლისმცოდნეა, ბრძენია!» [ყურანი:9/97]

ასევე უზენაესმა თქვა «და რომელთაც ირწმუნეს, გადასახლდნენ და იბრძოლეს ალლაჰის გზაზე, და რომელთაც შეიფარეს და დაეხმარნენ მათ, სწორედ ეგენი არიან ჭეშმარიტი მორწმუნენი. მათთვისაა მიტევება და სარჩო გულუსვი (სამოთხეში)! და რომელთაც ირწმუნეს ამის შემდგომ და გადასახლდნენ და იბრძოლეს თქვენთან ერთად, თქვენგანნი არიან ეგენი (ჰეი, მუჰაჯირნო და ანსარნო!). ნათესაენი უფრო ახლონნი არიან ერთმანეთისა ალლაჰის წიგნში. უეჭველად, ალლაჰი ყოვლისმცოდნეა!» [ყურანი:8/74-75]

ასევე რაც შეეხება ისლამური ჯამაათის მნიშვნელობას, შუამავალმა ﷺ გაგვაფრთხილა რომ არ დავეტოვებინა ის, მან თქვა: „ვინც გამოვა მორჩილებიდან და ჯამაათიდან, შემდეგ კი მოკვდება, მოკვდება ისე როგორც ჯაჰილი.“ [გადმოგვეცემს მუსლიმი აბუ ჰურეირასაგან]

ასევე შუამავალმა ﷺ თქვა: „თუკი ვინმე დაინახავს თავის ამირში ისეთ რამეს, რაც მას არ მოეწონება. მან გამოიჩინოს მოთმინება, და თუკი იგი დატოვებს ჯამაათს და შემდეგ მოკვდება, ასევე ისიც მოკვდება ჯაჰილის სიკვდილით.“ [გადმოგვეცემს ბუხარი და მუსლიმი იბნ აბსისაგან]

ასევე შუამავალმა ﷺ თქვა: „ვინც აიღებს თავის ხელს მორჩილებისგან, განკითხვის დღეს შეხვდება ალლაჰს (მისი საქციელის) გამართლების გარეშე, ხოლო ის ვინც მოკვდება ბაიათის გარეშე მოკვდება ჯაჰილის სიკვდილით.“ [გადმოგვეცემს მუსლიმი იბნ უმარისაგან]

მეტეც, ჯამაათი იმდენად მნიშვნელოვანია

ისლამში, რომ შუამავალმა ﷺ მისი დატოვების გამო სისხლის დაღვრაც კი ნებადართულად სცნო. მან თქვა: „მოხდება მრავალი რამ, ვინც ეცდება ამ უმმის საქმების დაყოფას როდესაც იგი ერთიანია, მოჰკვეთეთ მას თავი ვინც არ უნდა იყოს ის.“ [გადმოგვეცემს მუსლიმი არფაჯისაგან] ასევე სხვა წყაროსგან გადმოიცემა: „ვინც ეცდება იმას, რომ გაგყოთ თქვენ მაშინ როდესაც თქვენ ყველანი მიჰყვებით ერთ ადამიანს ან ეცდება დაჰყოს თქვენი ჯამაათი მოკალით ის.“ ასევე შუამავალმა ﷺ თქვა: „თუ ფიცი იქნება მიცემული ორ ხალიფზე, მოკალით ბოლო ხალიფი.“ [მოიყვანა მუსლიმმა აბუ საიდ ალ-ხადრისგან] ასევე „დაუშვებელია იმ მუსლიმის სისხლის დაღვრა რომელიც მოწმობს რომ არ არსებობს ღვთაება თაყვანისცემის ღირსი გარდა ალლაჰისა და რომ მუჰამედი მისი შუამავალია, გარდა სამი შემთხვევისა: როდესაც კლავენ დაქორწინებულს მრუშობის გამო, როდესაც იღვრება სისხლი სისხლისთვის და მაშინ როცა ადამიანი ლალატობს თავის რელიგიას და გადის საზოგადოებიდან (ჯამაათიდან).“ [გადმოგვეცემს ბუხარი და მუსლიმი იბნ მასუდისგან]

ერთ-ერთი იმ წყალობათაგან რომელიც ალლაჰმა უბოძა მის ერთღმერთიანებს, არის ის, რომ მან საუკუნეების წინ განაახლა მათი ჯამაათები, იმის მიუხედავად რომ მათ არ ჰქონდათ არც ამის შესაძლებლობა და არც ამის ძალა. ამ ჯამაათის ჩამოყალიბება და დადგენა იყო ინდივიდუალური ვალდებულება ყველა მუსლიმის. ამიტომ ყველა ერთღმერთიანი ამის გამო ვალდებულია მაღლიერი იყოს მისი ღმერთის. ვალდებულია ყვებოდეს ამის შესახებ შეკრებებზე, ამით ის გამოავლენს მის მაღლიერებას. «და უკვე დროა შენი ღმერთის მაღლი ამცნო (ხალხს)!» [ყურანი:93/11]

ასევე მორწმუნეები უნდა ეცადონ ამ მაღლის შენახვას, დაიცვან ის, იბრძოლონ მისთვის, შეასრულონ ჰიჯრა, მოისმინონ და იყონ მორჩილები. უნდა იყონ ჯამაათში და მიიღონ მონაწილეობა ჯიჰადში. ასევე ამ საფუძვლებზე მიმყოლისთვის აუცილებელია დაეხმაროს და შეიფაროს მუჰაჯირები, ბაიათი მისცეს იმამს, მიიღოს მონაწილეობა ბრძოლებში და იმსახუროს საგუჰმაგობებზე, რათა ალლაჰმა კიდევ უფრო განავრცოს თავისი მაღლი და მოწყალება, როგორც ეს ნათქვამია მის წიგნში: «და აკი, გაუწყაო ღმერთმა თქვენ: თუ ნამდვილად მაღლიერნი იქნებით (ჩემი ბოძებულის მიმართ. და ღმერთს არ დაუდგენთ თანაზიარს), უთუოდ, წყალობას გიმრავლებთ და თუ უმადურნი იქნებით, უეჭველად, სასჯელი ჩემი საშინელია!» [ყურანი:14/7]

ო! ალლაჰ. გახსენი ჩვენი ხელებით კონსტანტინოპოლი და რომი, გვამყოფე შენი მაღლიერი მონებისგან, ვინც გამოიჩინეს მოთმინება შენს გზაზე. ამინ!

რელიგია ისლამი და მუსლიმთა საზოგადოება

ალლაჰის წიგნში არის ორი აიათი, რომლებზეც რა თქმა უნდა ყველა დაფიქრდება, ვისაც უწყალობა ალლაჰმა თავისი წყალობა. ხოლო ზურგშემაქცევარნი იქნებიან სინანულში, როგორც ამ, ასევე მომდევნო სამყაროში. უზენაესმა ალლაჰმა თქვა: **«და აკი, გაუწყათ ღმერთმა თქვენ: თუ ნამდვილად მადლიერნი იქნებით, უთუოდ, წყალობას გიმრავლებთ და თუ უმადურნი იქნებით, შეჭველად, სასჯელი ჩემი საშინელია!»** [ყურანი:14/7] მან ასევე თქვა: **«და უკვე დროა შენი ღმერთის მადლი ამცნო (ხალხს)»** [ყურანი:93/11]

რაბიამ ﷺ თქვა ალლაჰის სიტყვების განმარტებაში: **«თუ ნამდვილად მადლიერნი იქნებით, უთუოდ, წყალობას გიმრავლებთ»** მუსამ ﷺ აცნობა თავის ხალხს თავიანთი ღმერთის სახელით, რომ თუ ისინი იქნებიან მადლიერნი წყალობით, აღთქმული აქვთ, რომ მათ მიეცემათ კიდევ უფრო მეტი წყალობა, მათ მიეცემათ უფრო მეტი საარსებო წყარო და ასევე მიეცემათ გამარჯვება. სუფიან ას-საურიმ ﷺ თქვა ამ აიათების განმარტებაში: **„თუ თქვენ იქნებით მადლიერნი, აღიარებთ რომ ეს წყალობა მოცემულია ჩემგან, მაშინ მე დაგასაჩუქრებთ თქვენ უფრო მეტი ჩემდამი მორჩილებით“.** ყათადამ ﷺ თქვა: **„ალლაჰი აძლევს მთხოვნელს და წყალობას უზრდის მადლიერს. ალლაჰი მომნიჭებელია და უყვარს მადლიერნი. იყავით ალლაჰის მადლიერნი მისი წყალობისთვის“.** ჯაფარ სიდდიყმა ﷺ თქვა: **„თუ შენ ალლაჰმა გიწყალობა რაღაც და შენ გსურს რომ, ეს წყალობა არ დაიკარგოს და დარჩეს შენთან, მაშინ ხშირად ემადლიერე ალლაჰს ამისთვის და განადიდე ის“** შუამავლისგან ﷺ აგრეთვე გადმოიცემა: **„მადლიერს არ მოაკლდება კიდევ უფრო ბევრი წყალობა“.**

რაც შეეხება ალლაჰის სიტყვებს მეორე აიათში **«შენი ღმერთის წყალობა»** ჩვენმა წინამორბედებმა თქვეს, რომ წყალობა - ეს არის წმინდა ყურანი, ასევე წყალობაა შუამავლობა ალლაჰის შუამავლისა ﷺ და

სხვა კარგი საქმეები. ეს წყალობა მოიცავს ყველა წყალობას ამ და მომდევნო სამყაროში. ამავდროულად ალლაჰის უდიდეს წყალობას წარმოადგენს ადამიანზე ჭეშმარიტი გზის ჩვენება. ამ წყალობით ადამიანი განერიდება მრავალღმერთიანობას. ასევე ამ წყალობის გარეშე გული იქნებოდა შეკუმშული, ცხოვრება გაძნელებოდა და ის უფრო და უფრო ჩაეფლობოდა ურწმუნობაში. ხოლო შემდეგ, განკითხვის დღეს ალლაჰი არ დაელაპარაკება მას, არ გაასუფთავებს მას და მისთვის იქნება გამზადებული საშინელი სასჯელი. ის კარგავს ამ და შემდეგ ქვეყანას, ეს კი ნამდვილი დანაკარგია. რაც შეეხება მუსლიმი საზოგადოების წყალობას, ალლაჰი ჰქმნის მათ მეუფეებად ამ ქვეყნად და მისცემს მათ მმართველობას. საზოგადოების (ჯამათის) გარეშე ადამიანი სუსტდება, ჩაფარდება სიღარიბის და ცდუნების საფრთხეში, რომელიც მას შესჭამს. შემდეგ ის მოკვდება უმეცარის სიკვდილით, ალლაჰმა დაგვიფაროს მსგავსი უბედურებისგან.

რაც შეეხება ალლაჰის სიტყვას **«ამცნო»** უმარ ბინ აბდულაზიზმა ﷺ თქვა: **„უეჭველად წყალობის გასწენება არის მადლიერება.“** ჯაზირმა და იახია ბინ საიდმა ﷺ თქვეს: **„ამბობენ, გასწენება და ჩამოთვლა არის მადლიერება.“** ყათადამ ﷺ აგრეთვე თქვა: **„წყალობის შესახებ გაერცელება (მცნობა) წარმოადგენს ამ წყალობისთვის მადლიერებას.“** ფუდეილ ბინ იადმა ﷺ თქვა: **„ამბობენ, რომ სხვებზე წყალობის ცნობება წარმოადგენს ამისთვის მადლიერებას.“** სასან ბინ ალიმ ﷺ თქვა: **„თუ შენამდე მოვიდა სიკეთე, მაშინ აცნობე მის შესახებ შენს ძმებს.“** აბუ ნადრამ ﷺ თქვა: **„მუსლიმები თვლიდნენ, რომ ხალხზე წყალობის შესახებ ცნობება, რომელიც ალლაჰმა მისცა, წარმოადგენს ამ წყალობისთვის მადლიერებას.“** აგრეთვე იბნ აბი ხაჯარიმ ﷺ თქვა: **„ერთხელ ფუდეილ ბინ იადმი და სუფიან ბინ უეინა ერთად მთელი ღამე დილაამდე იხსენებდნენ**

აღლაპის წყალობებს. სუფიანი ამბობდა: „აღლაპმა დაგვაჯილდოვა ჩვენ ამითა და ამით. აღლაპმა გაგვიკეთა ესა და ეს“. გადმოიკვამა შუამავლისგან ﷺ: „ვინც არ ემადლიერებ ცოტას, ის არც ბევრს ემადლიერება. ვინც არ ემადლიერება ხალხს, ის არც აღლაპს ემადლიერება. მოუთხრო აღლაპის წყალობაზე - ეს მადლიერებაა, ხოლო არმოთხრობა უმადურობა. მუსლიმთა საზოგადოება - ესაა წყალობა. გაყოფა - ესაა სასჯელი“. აგრეთვე: „ვინც დაჯილდოვებულ იქნა წყალობით და მოუთხრო მის შესახებ სხვას - მან გამოხატა მადლიერება. ვინც დამალა - მან გამოავლინა უმადურობა. ვინც მოიწონა თავი იმით წყალობით რაც არ ჰქონია მას - მან მოიტყუა ორმაგად“. აგრეთვე: „ვინც დაჯილდოვებულ იქნა წყალობით, დაე მან ამისთვის რამე გაიღოს, თუ მას აქვს მატერიალური შესაძლებლობა. და თუ ასეთი შესაძლებლობა არ აქვს, დაე განადიდოს ამისთვის აღლაპი. ვინც განადიდა - მან გამოხატა მადლიერება. ვინც დამალა მან გამოავლინა უმადურობა“.

აღლაპი უზენაესია! რამდენად ყოფილა საჭირო ერთდემერთიან-მუჯაჰიდისთვის მისი ბატონის განდიდება, რომ მან დააჯილდოვა ისლამით და მუსლიმთა საზოგადოებით. და რომ არა აღლაპი, მაშინ ის დარჩებოდა სასახლეების ან აკლამების ტალუთთა მონად. და რომ არა აღლაპი, ის იქნებოდა ტალუთთა და სექტანტთა სწავლელების მიმდევარი. და რომ არა აღლაპი, ის იქნებოდა გაურკვეველი საშუალო სექსის არსება, რომელიც ქალსაცკი უარს ეუბნება. და რომ არა აღლაპი, ის დარჩებოდა ურწმუნოების მიწაზე, პოლიციელების, მოსამართლეების, აგენტების, სამხედროების და სხვა გზაცდენილთა შორის, ან იუდეველებთან, ქრისტიანებთან, ცეცხლის თაყვანისმცემლებთან, ათეისტებთან და სხვა ურწმუნოებთან ერთად. და რომ არა აღლაპი, ის იქნებოდა ხარიჯიტი, მჩაგვრელი (ბულათი) ან სხვა რაღაც გზაბნეულ სექტის თუ მიმდინარეობის მიმდევარი. დიდება აღლაპს, რომელმაც მოგვიყვანა ამ გზაზე! აღლაპს რომ არ დავედგინეთ ამ გზაზე, ჩვენ ვერ გავიგებდით მას.

როგორი სისუსტე, როგორი ძლიერი გამოცდა, შევიწროება და სირთულე ეწვა ამ ერთდემერთიან-მუჯაჰიდს, მანამ, სანამ აღლაპმა არ დააჯილდოვა ის მუსლიმთა საზოგადოებით (ჯამაათით). არ იყო სკოლები, რომ იქ ესწავლათ მის შვილებს. არ იყვნენ სწავლელები, რომ მიეღოთ მათგან განათლება. არ იყვნენ შარიათის მოსამართლეები, რომ მიემართა მისთვის, რადგან ის ერთდემერთიანია და ავლენს ურწმუნოებას ტალუთის სასამართლოს მიმართ. არ იყო საცხოვრებლები, რომ ეცხოვრათ იქ წყნარად და უსაფრთხოდ. არ იყო მიწა, სადაც შეიძლებოდა გაქცეოდნენ ტალუთს. არ იყო საწვრთნელი ბაზა, რომ გასულიყო მომზადებას, გამოქვაბულების, ტყეების ან უდაბნოების გარდა. ჩვენს წინამორბედთა გაგებით, ნამდვილი მუსლიმთა საზოგადოება, იყო რაღაც სულ სხვა. ეს იყო ხალიფატი.

და თუ მან გამოავლინა იბრაჰიმის რელიგია ურწმუნოებსა და გზაცდენილებს შორის, ან სცადა

მომზადება ჯიჰადისთვის, რათა ებრძოლა მტერთან როცა ის იძინებდა, მან არ იცოდა გაელვიძებოდა მას სახლში თავის ოჯახთან, თუ მიწისქვეშა ციხის საკანში. ასეთი იყო მისი ცხოვრება. მაგრამ შემდეგ აღლაპმა ﷺ უწყალობა მას მუსლიმთა საზოგადოებით (ჯამაათით). უზენაესმა თქვა: «**და გაიხსენეთ, აკი, თქვენ იყავით მცირერიცხოვანი და სუსტნი დედამიწაზე. როცა გემინოდათ, რომ ხელთ არ ეგდეთ კაცთ, მაშინ შეგიკვლათ თქვენ და თავისი შეწევით გაგაძლიერათ და მოგმადლათ სიკეთენი, ეგების მადლიერნი იყოთ თქვენ!**» [ყურანი:8/26]

ახლა კი მან უნდა გამოავლინოს აღლაპის მადლიერება ამ წყალობისათვის, როგორც გულით ასევე საქმით, როგორც ახლობლებთან ასევე უცნობებთან. დაე გაახსენოს მან თავის ოჯახს ეს წყალობა. დაე გაახსენოს ეს წყალობა თავის მეგობრებს. დაე აცნობოს ამის შესახებ ყველა ადამიანს. დაე მან გადაუხადოს მადლობა აღლაპს, რომელმაც მისცა ეს წყალობა და უწყალობა მას. თქვას (ლაა ზეველე-ველაა ყუვევეთე ილლა-ბილლაპ) და შემდეგ დაე გააკეთოს ვედრება მეზობლებისთვის და ამირებისთვის, მათ წინაპრებზე და იმათზე ვინც უკვე შაჰიდები გახდნენ. როგორებიც იყვნენ: შეიხი აბუ მუსაბ ზარყავი, შეიხი აბუ სამზა ალ-მუჰაჯირი, აბუ უმარ ალ-ბაღდადი, შეიხი აბუ ბაქრ ალ-ერაყი, შეიხი აბუ აბდურრაჰმან ალ-ბაილიაფი, შეიხი აბუ ალ-მუთაზ ალ-ყურეში, შეიხი აბუ ალი ალ-ანბარი და შეიხი აბუ უმარ აშ-შიშანი, აღლაპმა მიიღოს მათი შაჰადა. ასე ვთვლით ჩვენ მათ, ხოლო მათი საქმე აღლაპთანაა. ჩვენ არავის ვადიდებთ აღლაპის წინაშე, მაგრამ ვინც არ იყო ხალხის მადლიერი - ის არ იყო აღლაპის მადლიერი.

თუ ვინმე დაჯდება, როგორც დაჯდნენ იმამი ფუდეილი და სუფიანი მთელი ღამე და დილა მდე ყებოდნენ აღლაპის წყალობებზე, ესეც კი არ იქნება საკმარისი ხალიფატის წყალობისთვის. უზენაესმა აღლაპმა თქვა: «**და გიბოძა თქვენ ყველაფერი, რაც შესთხოვეთ მას. და თუ აღლაპის წყალობათა ჩამოთვლას დაიწყებთ, ვერ დათვლით. უეჭველად, ადამიანი(ურწმუნო) უსამართლოზე უსამართლო და უმადურია (აღლაპის სიკეთის მიმართ)**». [იბრაჰიმი: 34]

აგრეთვე ერთდემერთიან-მუჯაჰიდზე აღლაპის წყალობას წარმოადგენს, ის რომ მან იცხოვრა იმ დრომდე, როდესაც აღლაპმა მისი მონაწილეობით და ჯიჰადით აღადგინა ხალიფატი, ხოლო ის აქცია ხალიფატის საზღვრების დამცველად.

აბუ ალ-აბბას იბნ-თეიმამ ﷺ თქვა: „დაე გამოვასწოროთ თქვენ აღლაპმა. იცით თუ არა, რომ აღლაპის ერთერთი დიდი წყალობა არის ის, რომ: აღლაპმა აცოცხლა ის დრომდე. დრო, როდესაც აღლაპი აახლებს თავის რელიგიას, აცოცხლებს მუსლიმთა - მუჯაჰიდთა რიგებს და მათ მდგომარეობას. მანამ, სანამ ისინი არ გახდებიან პირველი თაობის მსგავსნი. როგორებიც იყვნენ მუჰაჯირები და ანსარები. სანამ არ გახდება ერთერთი იმათთაგანი ვისითაც კმაყოფილია აღლაპი და ვინც კმაყოფილია აღლაპით.“

ერთ-ერთი იმათაგანი, ვისაც ალლაჰმა მოუძახდა სამოთხის ბაღები, სადაც მოედინება მდინარეები, სადაც ისინი დარჩებიან სამუდამოდ. ეს წარმოადგენს უდიდეს წარმატებას. მორწმუნეები მადლიერნი უნდა იყონ ალლაჰის ამ გამოცდისათვის, რომელიც რეალურად წარმოადგენს კეთილ ჯილდოს ალლაჰისგან. ხოლო ეს ფითნა, რომელიც არის ამ გამოცდის დროს, წარმოადგენს ალლაჰის დიდ წყალობას. და ვფიცავ ალლაჰს, პირველი მუჰაჯირები და ანსარები, როგორებიც იყვნენ აბუ ბაქრი, უმარი, უსმანი, ალი და სხვები, რომ მოსწრებოდნენ ამ დღეს, საუკეთესო რასაც ისინი გააკეთებდნენ, ეს იქნებოდა ბრძოლა ამ დამნაშავეების წინააღმდეგ. ამ ბრძოლებს მხოლოდ ბრძივი თუ აუვლის გვერდს, ვისი ვაჭრობაც იყო წამგებიანი და ვინც დაკარგა უდიდესი რამ, ამ და მომდევნო სამყაროში“. [ალ-ფატაჰა].

ეს არის წყალობა ალლაჰისგან, რომელმაც მოგვივლინა წყალობად - ისლამი, მუსლიმთა საზოგადოება (ჯამაათი), ჯიჰადი და დაგვაჯილდოვა შაჰიდობის წყალობით. უმადურობის გამოვლინება ამ წყალობისთვის წარმოადგენს მუსლიმთა საზოგადოების დატოვებას. ცოდვების შესრულება, საიდუმლო საუბრების წარმოება, ჭორების გავრცელება, ცუდი ვარაუდები, ამირების აბუჩად აგდება, მოლაპარაკების დარღვევას, ცუდი და უსუფთაო რამეების გავრცელება, ურწმუნოების მიწაზე გაქცევა, ფანატიკური დამოკიდებულება იმაზე რაზეც არის აზრთასხვადასხვაობა, მმართველის წინააღმდეგ გამოსვლა, თავფირის გამოტანა მუსლიმთა საზოგადოებაზე და იმამებზე ასევე უბრალო ხალხზე. ეს ყველაფერი მუსლიმთა საზოგადოების დატოვების ტოლფასია.

ამ სახელმწიფოს იმამებმა საუკეთესოდ გაგვაფრთხილეს ამ საშინელი ცოდვების შესახებ. როგორც ეს გააკეთა აბუ მუსაბ ზარყაფი رضي الله عنه „ვა-ითასიმუ“ ასევე შეიხ, აბუ ჰამზა ალ-მუჰაჯირიმა ნამუშევრებში: „ალ-ვასიათ ას სალიასინია“, „ად-დაულათუ ან-ნაბავია“ და „მასალიქ-ან-ნასრ“. ვინც ჩავარდება ამ საშიშ ქმედებებში და არ მიატოვებს მათ კეთებას, დაე ეს მხოლოდ თავის-თავის დააბრალოს. რადგან, შესაძლებელია ალლაჰმა დააცილოს ისლამის წყალობას, იმისათვის რომ მან უმადურობა გამოიჩინა მუსლიმთა საზოგადოების მიმართ.

უზენაესმა თქვა: «და ვინც ალლაჰის მინიჭებულ წყალობას შეცვლის მას მერე, რაც ებოძა, უეჭველად, ალლაჰი მკაცრსაზღაურებინას!» [ყურანი:2/21] მან აგრეთვე თქვა: «თუ ნამდვილად მადლიერნი იქნებით, უთუოდ,

წყალობას გიმრავლებთ და თუ უმადურნი იქნებით, უეჭველად, სასჯელი ჩემი საშინელია!» [ყურანი:14/7] ყველაზე დიდ უმადურობას წარმოადგენს ის, როდესაც ადამიანი ალლაჰის წყალობას მიაწერს საკუთარ თავს და მის მხარეს. უზენაესმა თქვა: «ხოლო როცა შეეხება ადამიანს სიავე, მოგვიხმობს ჩვენ, მერე როცა ვუბოძებთ მას წყალობას ჩვენგან, იტყვის: „ეს მხოლოდ და მხოლოდ ცოდნის წყალობით მებოძა“. იქნებ ეს გამოცდაა, მაგრამ მათი უმრავლესობა არ უწყიან.» [ახ-ზუმარ: 49] ასეთი უმადურობის სუნის დამფუძნებელი არის „გაუჩინარებული ქარუნი“, რომელიც ალლაჰის ბრძანებით მიწამ ჩაყლაპა.

რაც შეეხება კარგ სუნსას, ეს არის მონის ცოდნა, რომ ნებისმიერი წყალობა რომელსაც ის სარგებლობს, ყველაფერი მხოლოდ ალლაჰისგანაა, და არა რომელიმე სხვა ალლაჰის მონისგან. დაუღმა ﷺ თქვა: „ო, ჩემო ბატონო, როგორ შემიძლია ვიყო მადლიერი შენი, თუ მე მაძლევ წყალობას, შემდეგ მაძლევ საარსებო წყაროს, შემდეგ ზრდი ამ წყალობას. ნებისმიერი წყალობა შენგანაა, ო, ჩემო ბატონო“. და მაშინ ალლაჰმა გარდმოუვლინა მას: «ახლა შენ შემიცანი მე, ო! დაფუდ, ჭეშმარიტი გაგებით» აგრეთვე გადმოიცემა, რომ მან ﷺ თქვა: „ო, ჩემო ბატონო, როგორ ვიყო მადლიერი, თუ მადლიერება მე მხოლოდ შემიძლია შენი წყალობით?“. მაშინ ალლაჰმა გარდმოუვლინა: «ო! დაფუდ, ნუთუ შენ არ იცი, რომ შენს გარშემო ყველაზე მიცემული წყალობა ჩემგანაა?» რაზეც დაფუდმა უპასუხა: „დიას, ო, ჩემო ბატონო“ მაშინ მისმა ბატონმა უთხრა: «მე კმაყოფილი ვარ შენგან, მსგავსი მადლიერებით». [ახ-ზუმარ, იმამ ახმად ბინ ჰანბალი].

ეს სიმართლე და გაგება აძლიერებს მორჩილის გულს მაშინ, როცა ის გაიაზრებს ამ აიათს ალლაჰის წიგნიდან: «ისინი გაყვედრიან შენ, რომ მიიღეს ისლამი. უთხარი: „ნუ მაცყვედრით, რომ გამუსლიმდით. არამედ, ალლაჰი იღებს თქვენზე მადლს, რომ დაგადგინოს თქვენ რწმენას, თუკი ხართ მართალნი“» [ყურანი:49/17] ასევე აიათი: «და ჩვენ ძირფესვიანად ამოვაცალეთ რა ზიზლიც ჰქონდათ გულში, მდინარეები მიედინება მათ ქვემოთ, და იტყვიან ისინი: „ქება-დიდება ალლაჰს, რომელმაც დაგვადგინა ამას! ვერ დავედგინებოდით, რომ არ დავედგინეთ ალლაჰს. ვფიცავ, რომ ჭეშმარიტება მოუტანიათ ჩვენი ღმერთის შუამავალთ.“ და მოეწოდებთ მათ: აი, სამოთხენი, რომელიც გებოძათ მემკვიდრეობად იმისთვის, რასაც აკეთებდით!» [ყურანი:7/43]